

Kölesi Olurum Kalem Tutan Elinin

– Arzeni · 23 Kasım 2011

Daha yirmi sekizindeydi Tortum'a Kaymakamlık emrinin geldiği o gün. İstanbul Üniversitesinde ki anıları ve öğrenciliğinin tadı daha damağındaiken birden kaymakamlık...Olsun dedi . Nasıl olsa yöneticilik kursu veriliyor, orada birebir staj da yapardı. Okulda öğrendiklerini de eklerse işi kotarırdı. Ya beceremezse ya ağzına gözüne bulaştırırsa. Okulu birincilikle bitirdiği gibi Kaymakamlık sınavında da ilk on'a girmişti. Babasının öğretmenlik yaptığı ve kendisinin bir çok anısının bulunduğu Tortum'u takas yöntemi ile istemişti.

"Yavrum, müsaade edersen hasta eşim oturabilir mi?"

Tramvayda daldığı bu tatlı hülyadan, titrek ve çok nazik bir ifadeyle söylenen bu sıcak cümle uyandırdı. Hiç tereddüt etmedi. Hemen kalktı ve yer verdi. Elindeki bastonu tutacak mecali olmayan beli bükük kadıncağıza göz ucuyla baktı. Ellerinin üzeri ve yüzü benek benekti. Bembeyaz nur gibi yüzü vardı. Başörtüsünün ucundan dışarı fırlamış saçları kınalı idi.

"Teşekkür ederim yavrum, çok kibarsın" dedi yaşlı adam. Bir anlık şaşkınlık sonrası cevap verebildi.

"Rica ederim. Hiç bir önemi yok." dedi Harun. Sonrasında yüz yüze geldiler yaşlı adamlarla.

"Öğrenci misin yavrum?"

"Evet"

"Nerede?"

"İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilimler Akademisi ama mezun oldum."

"Hayırlısı olsun yavrum, o kesme taşlı ve süslü girişi çok iyi tanır bizi."

"Sizde mi o.." çok heyecanlanmıştı yaşlı adam.Cümleyi bitirmesine izin vermeden devam etti.

"Evet yavrum, ben Edebiyat eşim Tarih bölümü mezunuyuz. Eşimle orada tanışıp evlenmiştik. Bir çok hatıratımız var.Şimdi sizin şahsınızda o günleri yad ettim." Dedi.Elini sıkı sıkı tuttuğu eşine doğru eğilerek;

"Duydun mu Sultanım, bu gençte İstanbul Üniversitesi'nden mezun olmuş." Biraz daha sesini yükselterek

kulağına doğru eğildi.

"Kaymakam adayı, Kaymakam ..." dedi.

"An-la-dım Bey-za-dem " diyebildi,yaşlı teyze. Son derece yaşlıydılar.Bu halleri ile nerden nereye gidiyorlardı? Sorsam mı? Diye mücadele içindeydi. Kendini toparlayıp merakını sona erdirme eğilimine girdi.

" Amca, nerden nereye gidiyorsunuz?" hiç tereddütsüz cevap verdi yaşlı adam.

" Biz bu mahallede oturuyoruz, bugün malum öğretmenler günü,bizi de davet etmişler Öğretmenevinde ki baloya gidiyoruz."

"İyide amca gelip sizi neden almazlar ki? Tramvayla bu halinizle ta oraya kadar nasıl gidirsiniz? Hiç mi düşünmezler? Şimdi bu vefamı dır yani? "

"Yok öyle deme oğlum, ben istemedim. Her yıl gelip alırlar. Bu yıl farklılık olsun,özlediğim şu ortamı yaşamak dünya gözüyle son kez görmek istedik."

"Olsun amca, en azından yanınızda size yardım edecek kimse yok mu?"

"Yok yavrum, bir oğlum var Amerika da ...Üniversitesinde Beyin Cerrahı,Kızım Ankara da Başbakanlıkta müfettiş,başka da kimsemiz yok"

"Maşallah, çok iyi yetiştirmişsiniz çocuklarınızı"

"Elimizden geleni yapmaya çalıştık yavrum. On yıl şark görevi yaptık. Erzincan Lisesi, Diyarbakır Lisesi ve Sivas Lisesi'nde. Sonra Aydın'a tayin olduk. Sonrasında İstanbul 'a geldik.Emekliliğe kadar çalıştık.Hızımızı alamadık Mezun olduğumuz Galatasaray Lisesi'nde harici öğretmenlik yaptık.Yüzlerce öğrenci yetiştirdik."

"Evet amca benimde babam öğretmen, ilkokul öğretmeni.Bizde Erzurum'un Tortum İlçesinde kaldık on yıl.Çocukluğum orda geçti.Şimdi de oraya Kaymakam olarak atandım."

"Öyle mi? Çok sevindim, ne güzel bir tevafuk olmuş."

"Evet öyle de denebilir" İneceğim yere gelmiştim.Lakin, bu yaşlı insanları bırakıp inemezdim.Onları gidecekleri yere kadar götürmeliydim.İlk kamu görevim bu olmalıydı.

Üç katlı eski taş yapılı öğretmen evinin önündeydik. Eşinin sıkı sıkı tuttuğu elini hiç bırakmıyordu. Bu sevgiydi. Bu asil bir tutkunluktu. Annem-babamda öyleler. İnsanlar yaşlandıkça daha bir tutkun olurlarmış. Ten birlikteliğinden çok ruh birlikteliği, can yoldaşlığı, paylaşmışlık, vefa ne dersen de...Bizler de böyle olabilir miyiz?

Kapıdaki görevli koşarak geldi. Onları görevliye teslim ettim,tam giderken;

"Bakar mısınız?" bu soruyu soran, elli yaşlarında gayet güzel giyimli bir bayandı.

"Değerli üstadım ve nazik eşine yardım eden birisi bizim onur konuğumuzdur. Müsaitseniz sizde buyurun lütfen?"

Ne diyeceğimi bilemeden içeri girdiğimi biliyorum.Çok güzel hazırlanmış bir salon ve yüzlerce konuk hep birden ayağı kalkarak alkışlamaya başladılar...

Bu yıl ki Öğretmenler Günü Kutlama etkinliklerimizin konuşmasını yapmak üzere sayın Valimi kürsüye davet ediyorum...Alkış tufanı kopmuştu salonda.Birden uyandı,neden sonra Kürsüye yürüdü...Her yıl hatırlardı o anı...

Değerli hazirun ve çok değerli Öğretmenler ile sevgili öğrencilerim...Evela Öğretmenler gününüzü kutlar,selam ve sevgilerimi sunarım... Bu yıl ki....

Büyük küçük demeden bütün öğretmenlerin ellerinden öperim...Selamlarımla